

Již pak zas do tance vážnějšího se dávají, an se jim přizpěvuje (nápěvem H a j s a):

2265.

A co ten král za královnu dostal,
jakoby ju vymaloval, vypsál.
Do tanečka jako by plynula
a do díla jak by neuměla,
do kolečka jako laštovička

a do díla jako pivná bečka.
První krávu stoličko zabila,
druhé krávé nohu přerazila
a té třetí ještě Pánbůh chránil,
že se sám král před královnou bránil.

Při tom ještě jiné písně trestí milostné zpívají, n. p.

2266.

Mé sr-de-čko jak ka-men, o - no ho - ří plame - nem, poď ho, mi-lá, poď ho ha-sit, ať ne-ho-ří ce - lý den.

Mé srdečko jak kamen,
ono hoří plamenem,
poď ho, milá, poď ho hasit,

ať nehoří celý den.
Než bych já ho hasila,

radši bych přiložila,
aby ta falešná láska
na popel shořela.

2267. (*Nápěv 799 g, h [1946, 1947]*)

Budeme-li žito žít,
budem taky vázat,
můj milé je daleko,

nemám po kým zkázat.
Je-li jeden daleko,

šak je druhé blíže,
uviju mu věneček
z rozmarýny, z růže.

2268.

Z Bukové u Protivanova

Stu - de - ná ro - sa pa - dá, sy - ne - ček ko - ní hle - dá.

Studená rosa padá,
syneček koní hledá.

Povím, synečku, povím,
chde na travěnko chodím,

Namlóval tenké tenkó,
v zahrádce pod višinkó.

Koničke na bařince,
syneček na peřince.

pod tó zelenó limbó,
tam se děvčátka zendó.

Dyž pro tó tenkó jeli,
stříbrný voze měli.

Pověz, děvečko, pověz,
chde na travěnko pudeš.

Pod tэм zeleném dubem,
tam se namlóvat budem.

Dyž pro tó klostó jeli,
slaměný voze měli.

Jiná

2269.

Uoj. II. 243. Ol. 450

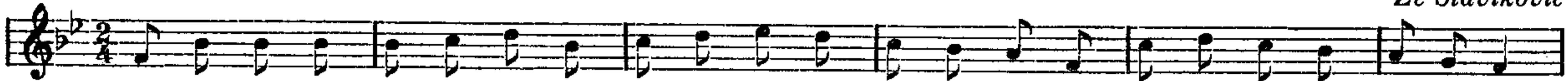
U našeho fojta
zelená se chvojka.
Povězte mně, pane fojte,
kde je vaše dcerka.

V zahradečce byla,
tři věnečky vila,
jeden tobě, druhý sobě,
třetí pověsila.

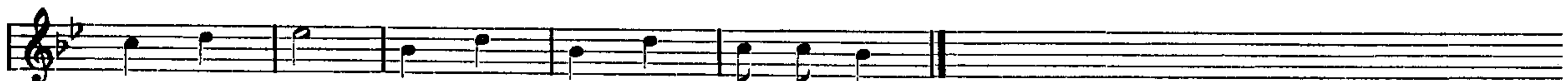
Pověsila tě ho
v komoře na kolku,
miluj ty mě a já tebe,
sousedů pacholku.

2270.

Ze Slavíkovice

Vi - la vě - nec, vi - la no - vé, ze - le - né ro - zma - ry - no - vé, cos, dě - ve - čko, my - sle - la,

my - sle - la, žes ten vě - ne - ček vi - la?